

Lasse Söderberg

Noćni prizor

Ona ide jednim mjestom okruženim kolonadama. Place des Vosges? Tu je u svakom slučaju željezna ograda kroz koju noćno nebo svijetli u svoj svojoj raskoši. Čovjek koji ju slijedi pod rukom nosi novine. Osim toga, sve je praznina.

Ona ga sačeka bez riječi. Iza njega vidi red stupova, nepokretne svjedoke onoga što će se dogoditi. Ona se pripremi da ga primi, s leđima o željeznu rešetku. Tama je prepuna bodeža. Novine koje su pale na zemlju pripovijedaju o mnogim zločinima, ali ne o ovom.

Dok prodire u nju ubija majku.

Skelet

On je u meni, to znam, iako ne kaže ništa, ali kad sjednem i on se udobno nasloni, kad trčim i on juri, kao unutarnja sjena oponaša moj najmanji pokret. Nikad me ne ostavlja, a ja ne mogu bez njega.

Slijep i iscrpljen pod kožom taj sluga u livreji šutke mi pruža oslonac, ali s podrugljivim cerenjem koje se vidi tek nakon smrti. Tada likuje, nakon što me se oslobodio, groteskna harfa na kojoj sviraju podzemne vode.

Roj

U roju pogleda želim biti pčelar, koji bez straha od uboda stoji nagnut nad svojim poslom. Kako samo voli plavi med koji se proizvodi u bijelim košnicama! Spremit će ga u razbludno zaobljene posude i postaviti ih na tamno i skrovito mjesto u svojoj nedokučivoj kući. Kad dođu zimske noći to će mu biti opojno sredstvo, slad će mu grijati bilo i uroniti ga u stanje najsladeg zaborava.

Mali put u nebo

U šetnji kroz zemlju svitanja došao sam do mjesta gdje se na kraju skuplja uveli kovitlac lišća kako bi se iznova rodio. Tu se uzdizala čudesno elastična zgrada, bez potpornih greda i križanja, neka vrsta krletke bez rešetke, koja nije stajala na tlu nego je klizila preko njega poput plave glazbe. Začuden sam stao, odložio svoj zemaljski teret. Kakvo lepršanje! Kakvi ispruženi vratovi! Kako se uzvik zeleni! I meni se činilo da sam se na nekoliko trenutaka preobrazio, da sam uzletio s lišćem i plesao s njim uokolo prije nego je ono, kao da ih tjera neki sretan slučaj, poletilo da svojom pjesmom ukrasi drveće.

Željezna vrata

Stavio sam ruku na crvenu ciglu toplu od sunca: neka minula sigurnost. Sjetio sam se kako su nosači cigle u svojim umazanim radnim odijelima hodali visoko gore po skelama. Zid se podizao do oblaka visoko. Taj će me štititi, mislio sam, dok su sjene laganih ljetnih oblaka prelazile preko njega. Ali onda su se otvorila željezna vrata, iznutra sam čuo cviljenje i zaglušno kloparanje tekuće vrpce kojom upravlja računalo, a po njoj su klizili redovi velikih korita za žbuku, do vrha punih neopisivih krpa od mesa.

Bubnjanje

Kakva gužva, mislio sam i laktovima si krčio put mrmljajući isprike desno i lijevo. Gomila ljudi se polagano pomicala naprijed. Otkuda su samo svi došli? Bili su mi na dlaku slični dok su si laktovima krčili put mrmljajući isprike desno i lijevo. Bilo je jako svečano. Čuo sam žalobnu glazbu iz šupljine kostiju.

Lunaire

U dnu ovog ogledala, praznog kao očne duplje, gdje se samo noć gomila a puževi ostavljaju rub sluzi koja titra poput zvijezda, poput mrtvih suza, vidim riječ «ja» kako se lagano rastvara i nestaje. Samo se još jedna krivulja odmata u praznini. Uzalud pokušavam odgonetnuti riječ čije sam početno slovo.

S švedskog prevela Dora Maček